

Arrest

**nr. 68 147 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, dient op 18 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag vult zij aan met brieven van 15 december 2009 en 1 december 2009.

Op 26 mei 2011, met kennisgeving op 15 juni 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 18.09.2009 en 15.12.2009 met een actualisatie dd. 01.12.2009 werden ingediend door :

A.A.S., A., (R.R.: (...))

nationaliteit: Egypte

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkene beroept zich in zijn aanvragen dd. 18.09.2008 en 15.12.2009 op de criteria 2.8B (lokale verankering – arbeidscontract) en ‘andere prangende humanitaire situaties’ van de instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B. In het administratieve dossier zijn er immers verschillende elementen te vinden die zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 staven. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dienen betrokkenen een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 23.06.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie 25.02.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene stelt dat het onmogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien daar politieke problemen en geen toekomstmogelijkheden zouden zijn zijn. Dat argument kan niet als grond voor regularisatie aanvaard worden. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Betrokkene legt daarenboven geen enkel bewijs voor van persoonlijke problemen, het is aan betrokkene om zelf een begin van bewijs voor te leggen. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Betrokkene dient daarenboven niet terug te keren naar Egypte, maar dient enkel het Schengengebied te verlaten.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 01.10.2007 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus+weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 10.12.2007 gaf de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten, met kennisgeving op 29.10.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 11 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene op 23.11.2006 in België aangekomen is, geïntegreerd is, Nederlands heeft geleerd, een inburgeringscursus en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, werkbereid is, een werkverleden heeft en een arbeidscontract voorlegt, steeds al zijn verplichtingen zou nakomen en over getuigenverklaringen beschikt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk zou hebben begaan tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“inbreuk op artikel 9bis Vreemdelingenwet en 62 Vw; schending van het motiveringsbeginsel, in het bijzonder van de materiële motiveringsplicht; miskening van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de redelijke termijneis.”*

Het middel luidt als volgt:

“1e onderdeel: schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt bij de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een onderscheid tussen 2 fasen, zijnde een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde.

Het voorwerp van onderhavig beroep is een beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie -en Asielbeleid van 26 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing dd. 26/05/2011 bestaat erin dat verzoeker geen arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, heeft voorgelegd.

Immers werd er door tegenpartij aan verzoeker bij schrijven van 23/06/2010 uitdrukkelijk vermeld dat er tot afgifte van bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister wordt overgegaan doch onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B.

Deze afgifte van een arbeidskaart B werd echter door het Vlaams Gewest bij schrijven van 25/02/2011 geweigerd.

Dit betekent dat bij weigering van de toekenning aan de werkgever van de arbeidsvergunning automatisch tot gevolg heeft dat ook de arbeidskaart B aan de betrokken werknemer wordt geweigerd.

Verzoeker meent dat het feit dat, uit onderzoek door het Vlaams Gewest, zijn werkgever niet bonafide is gebleken dit gegeven niet aan verzoeker verweten kan worden.

Bij het indienen van zijn regularisatieaanvraag had verzoeker enkel deze werkgever kunnen overtuigen van het sluiten van een arbeidsovereenkomst van minimaal één jaar, waar hij het minimumloon in zijn hoofde kreeg.

Verzoeker is dan ook van mening dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Dat dit eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is.

2e onderdeel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur van de redelijke termijn

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De redelijke termijneis is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen.

Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen. Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen’.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker meent dan ook dat tegenpartij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt bij haar motivatie om geen rekening te willen houden met de lange behandelingstermijn van de bevoegde gewestelijke dienst.

Immers mag uit de bestreden beslissing alsook uit de gegevens van het administratief dossier duidelijk blijken dat een onderzoek van deze bevoegde gewestelijke dienst zeer lang (in casu 8 maand) heeft geduurd.

Conform artikel 1, § 2 van het K.B. van 07/10/2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (B.S. 14/10/2009) moet er binnen een tijdsperiode van 3 maand, na datum van verzending van het schrijven van tegenpartij, er door de werkgever een arbeidsvergunning bij de bevoegde gewestelijke dienst dienen te worden ingediend en dit op straffe van onontvankelijkheid.

Evenwel vindt men in ditzelfde K.B. nergens terug binnen welke tijdspanne de bevoegde gewestelijke dienst haar onderzoek, n.a.v. het ingediende arbeidsvergunning door de werkgever, dient afgerond te hebben en dit aan de werkgever ter kennis moet brengen.

Pas na het verstrijken van de termijn van 3 maand (dit is 23/09/2011) wordt er aan de werkgever per aangetekend schrijven (25/02/2011) door de bevoegde gewestelijke dienst een weigeringsbeslissing medegedeeld.

Dit betekent dat verzoeker sowieso niet binnen de tijdspanne van 3 maand zijn toestand nog kan regulariseren, en dit door onder meer een andere arbeidsovereenkomst van een andere werkgever voor te leggen.

Verzoeker is dan ook van mening dat tegenpartij niet op een zorgvuldige wijze tewerk is gegaan en dat de verplichting om zijn dossier binnen een redelijke termijn te onderzoeken, overschreden is.

Het feit dat de onderzoeks - en beslissingsbevoegdheid, niet bij dezelfde instantie behoren en er aldus verschillende onderzoeks -en beslissingstermijnen gehanteerd worden, had tegenpartij er nog meer toe moeten aanzetten om zorgvuldig te werk te gaan.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.

3e onderdeel: schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en schending van het motiveringsbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht

De controle van de administratieve rechter beperkt zich niet tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar omvat ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven. Derhalve moeten de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Het rechterlijk toezicht op de motieven sluit hier alleen in dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing³.

Welnu, uit bovenstaande argumentering (zie 1e en 2e onderdeel van dit verzoekschrift), mag blijken dat verzoeker de mening toegedaan is dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd was, daar de motieven niet toelaten na te gaan of tegenpartij met alle gegevens (o.a. de redelijke termijnbehandeling van de bevoegde gewestelijke dienst) rekening heeft gehouden en de bevoegdheid die haar ter zake werd toebedeeld ter harte heeft genomen voor wat de gegrondheidsfase van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft.

Bijgevolg is er dan ook sprake van schending van het motiveringbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 Vreemdelingenwet.

Dat ook dit derde onderdeel van dit enig middel gegrond is."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste onderdeel zou door de bestreden beslissing het artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 zijn geschonden omdat de weigering van de toekenning aan de werkgever van de arbeidsvergunning automatisch tot gevolg heeft dat ook de arbeidskaart B aan de betrokken werknemer wordt geweigerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een machtiging om een verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 een gunst is en geen recht. Het is dus aan de verwerende partij om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de aanvraag te beoordelen. De vernietigde Instructie van 19 juli 2009 en het Vademecum van 21 september 2009 betreffende verduidelijkingen over de uitvoering van de Instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9,3de lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben tot doel duidelijkheid te verschaffen in de gedragslijn in de uitoefening de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij ten aanzien van de bestuurden.

Verzoekende partij heeft zijn arbeidskaart B niet bekomen door de beslissing van 25 februari 2011 die werd genomen door het bevoegde Gewest zijnde het Vlaams subsidieagentschap voor Werk en Sociale economie. Deze weigering werd genomen in toepassing van de Wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van deze wet. Verweerder is geen partij bij deze beslissing, noch heeft zij de bevoegdheid hieromtrent. Ze kan enkel vaststellen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in de criteria 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, verduidelijkt met het Vademecum van 21 september 2009.

Het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 stelt duidelijk dat:

(...)

Verzoeker komt niet in aanmerking voor het criterium 2.8.B., zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Bovendien maakt verzoeker geen gewag van eventueel ingesteld beroep tegen de beslissing van 25 februari 2011 van het Vlaams subsidieagentschap, waardoor besloten kan worden dat verzoeker berust in deze beslissing.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker als zou de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de redelijke termijn hebben geschonden, omdat er geen rekening is gehouden met de lange behandelingstermijn van de bevoegde gewestelijke dienst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geen gewag maakt van eventueel ingesteld beroep, ten aanzien van de beslissing van 25 februari 2011 van het Vlaams subsidieagentschap voor Werk en Sociale economie, waardoor besloten kan worden dat verzoeker berust in deze beslissing.

Verzoekende partij heeft geen belang bij dit onderdeel van het enig middel.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar de rechtspraak van de Raad met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de redelijke termijn:

"De Raad stelt vast dat een eventuele overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die sinds de definitieve afwijzing van zijn eerste asielaanvraag illegaal in het Rijk verbleef. De Raad stelt vast dat verzoeker geen voordeel kan halen uit het middel, zodat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang." (R.V.V. , nr. 14.587, 29 november 2007);

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RW nr. 9420 van 31 maart 2008);

"In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding" (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het tweede onderdeel is ongegrond.

In een derde onderdeel zou door de bestreden beslissing artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de materiële motiveringsplicht geschonden zijn omwille van de eerste twee onderdelen van het enig middel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geen belang heeft bij dit derde onderdeel van het enig middel, waarbij verwezen wordt naar de uiteenzetting van de eerste twee onderdelen.

Volledigheidshalve wordt de rechtspraak van de Raad vermeld met betrekking tot de materiële motiveringsplicht:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen" (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001; RW, nr. 14456, 25 juli 2008; RW nr. 25858, 29 juli 2008) .

Het derde onderdeel is ongegrond. Het enig middel is ongegrond."

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat enkel het motief omtrent de beoordeling van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 wordt betwist.

De verzoekende partij meent dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden is omdat het gegeven dat haar arbeidskaart B geweigerd werd door het Vlaams Gewest wegens het niet bonafide zijn van de werkgever haar niet kan verweten worden. De weigering van de toekenning van de arbeidsvergunning aan de werkgever heeft automatisch tot gevolg dat de arbeidskaart B wordt geweigerd.

De Raad herinnert eraan dat artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone

omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu is de aanvraag ontvankelijk maar ongegrond verklaard, onder meer omdat de verzoekende partij niet voldoet aan het criterium 2.8.B van de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet”* van 19 juli 2009. De bestreden beslissing stelt dat de arbeidskaart B geweigerd werd, wat de verzoekende partij niet betwist.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen, waaronder de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet”* van 19 juli 2009. Criterium 2.8.B van deze instructie luidt als volgt:

“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.

- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.

- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen.

De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar.

De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Wanneer dit het geval is,

- kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.

- of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren."

Uit deze bepaling blijkt ontegensprekelijk dat de machtiging tot verblijf slechts onder de opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B wordt afgeleverd. Hieruit blijkt dat indien de betrokkene zijn arbeidskaart B verliest door een weigering, zoals in casu van het Vlaams Subsidie-agentschap voor Werk en Sociale Economie, de machtiging tot verblijf ophoudt te bestaan. Het gegeven dat deze weigering te wijten is aan het niet bonafide zijn van de werkgever en dus buiten de wil van de verzoekende partij is gebeurd, doet hieraan geen afbreuk.

Bijgevolg toont de verzoekende partij met haar betoog geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij zich beroept op criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009, maar dat haar beroepskaart B werd geweigerd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoor-

deling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen, waaronder de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet”* van 19 juli 2009.

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Voorts merkt de Raad op dat hij zich bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

Het komt de verwerende partij toe de inhoud van deze criteria te bepalen. De verzoekende partij betwist niet dat haar arbeidskaart B is geweigerd doch meent dat de bestreden beslissing onredelijk is genomen omdat geen rekening is gehouden met de lange behandelingstermijn bij de bevoegde gewestelijke dienst. De Raad ziet niet in op welke wijze het bestuur verplicht zou zijn de al dan niet lange behandelingsperiode van de beoordeling van de arbeidskaart door de gewestelijke dienst, in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf. De invulling van de criteria die de verwerende partij aanwendt om een aanvraag om machtiging tot verblijf toe te kennen komt het bestuur toe. Bijkomende verplichtingen opleggen, daargelaten de vraag of een behandelingstermijn van acht maanden van het dossier door het gewest onredelijk lang is, is in wezen zich in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. Deze aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuïteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Met dit betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing geen steun vindt in het administratief dossier, dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of deze niet correct heeft beoordeeld of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire

bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

De verzoekende partij meent dat de verplichting om haar aanvraag binnen een redelijke termijn te onderzoeken overschreden is.

Daargelaten de vraag welk belang de verzoekende partij heeft bij haar grief, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing werd genomen binnen de twee jaren na het indienen van de aanvraag. In zoverre verzoeker een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Een termijn van nog geen 24 maanden om tot een beslissing te komen, lijkt een redelijke termijn te zijn. Gelet op het grote aantal aanvragen dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient te verwerken, gelet op de bijzondere regeling die zij had ingesteld voor aanvragen of aanvullingen ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009, acht de Raad deze termijn niet als zijnde onredelijk lang. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partij die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN